

Arrest

nr. 66 140 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MENS loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Zimbabwaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bulawayo. U bent een etnische Ndebele en rooms-katholiek.

Na het beëindigen van uw middelbare school in 2007, ging u zelfstandig wonen en begon u te werken als pistoolschilder van treinen bij het overheidsbedrijf Topix. Uw vader was houtbewerker en werkte voor eigen rekening. Omdat hij zoveel bestellingen kreeg, gebeurde het dat hij bepaalde opdrachten niet binnen de afgesproken tijd kon afwerken. Dat zorgde meermaals voor conflicten tussen hem en zijn cliënteel, omdat hij voor zijn opdrachten altijd een voorschot vroeg. Op een dag vroeg (R.M.M.M.), een sangoma (toverdokter), uw vader om voor hem een kast te maken. Uw vader slaagde er alweer niet in om de kast op tijd te leveren en dat stemde de sangoma woedend. In januari 2010 verdwenen 2 jonge meisjes uit Makokoba, niet zo ver van waar uw ouders woonden. Uit wraak op uw vader vertelde de

sangoma de vader van de meisjes dat uw vader achter de verdwijning van de meisjes zat. De burens begonnen te roddelen over de verdwijning van de meisjes. Uw moeder vertrouwde het zaakje niet en verliet op 8 maart 2010 het huis. Op 9 maart 2010 belde uw vader u op om te zeggen dat de sangoma hem valselijk beschuldigde verantwoordelijk te zijn voor de verdwijning van de meisjes. U adviseerde hem om de zaak met de sangoma uit te klaren. Op 10 maart 2010 ging u naar uw ouderlijk huis in Bulawayo. Tijdens de nacht van 10 op 11 maart 2010 kwam de vader van de 2 verdwenen meisjes, (N.K.), in het bijzijn van een 20-tal personen, gewapend met stenen en speren, naar uw ouderlijk huis. (N.K.) forceerde de deur van het huis, vroeg uw vader waar de kinderen waren en gaf hem 10 minuten de tijd om uitleg te geven. Omdat uw vader geen uitleg te geven had, vermits hij niet bij de verdwijning was betrokken, werd hij gedood. U kreeg een steen op het voorhoofd en verloor het bewustzijn. U ontwaakte in een hospitaal, waar u constateerde dat uw schouder was gebroken. U bleek naar het hospitaal te zijn overgebracht door 4 vrienden. U werd er niet alleen behandeld voor uw verwondingen, maar ook omdat u HIV positief bent. In april 2010 smokkelde uw vriend (Ma.) u via sluiptwegen Zuid-Afrika binnen. Hij bracht u naar Cape Town, waar u werd opgenomen in het Groot Schoor hospitaal. De medische verzorging is er gratis. U onderging er een operatie aan uw schouder en kreeg er ook een behandeling voor uw HIV positieve status. U kon in het ziekenhuis aansterken. In juli 2010 werd u uit het ziekenhuis ontslagen. U ging naar Kayelitsha township (Cape Town). Omdat er veel xenofobie was vanwege Zuid-Afrikanen ten aanzien van Zimbabwanen, bleef u niet op één plaats in Zuid-Afrika. Uiteindelijk ontmoette u op 23 oktober 2010 een blanke Zuid-Afrikaan van de Baptist Church, (V.V.). U legde hem uw problemen uit in de hoop dat hij u een plaats kon geven om te verblijven of iets kon bewerkstelligen waardoor uw leven kon veranderen. Hij stelde u voor om u naar Europa te helpen. Hij zocht een paspoort van iemand die op u leek en op 26 december 2010 vergezelde (V.) u vanuit Cape Town naar Johannesburg. Daar nam u op de luchthaven een vliegtuig met eindbestemming België. Hij zei dat België een goede plaats was om asiel te krijgen en toonde u het gebouw waar u asiel moest vragen, hetgeen u op 28 december 2010 ook deed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooraf kan worden opgemerkt dat uw asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van Zimbabwe.

Artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie stelt dat "vluchteling" de persoon is "die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, **zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit**, en die de bescherming **van dat land** niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, (...)". waaruit noodzakelijkerwijze dient afgeleid te worden dat uw asielerzoek enkel beoordeeld dient te worden ten aanzien van Zimbabwe, het land waarvan u de nationaliteit bezit, en niet ten aanzien van Zuid-Afrika, het land waar u beweert sinds april 2010 te hebben verbleven.

Met betrekking tot de door u ingeroepen motieven voor het verlaten van uw land kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde uw land van oorsprong, Zimbabwe, te hebben verlaten om **2 redenen**, met name 1) de vrees dat (N.K.) en zijn familieleden, die uw vader belaagden en vermoordden, u zouden opsporen en doden (gehoor CGVS, p.10) en 2) dat de combinatie van uw HIV positieve status en het gebrek aan degelijke en betaalbare gezondheidszorg en medicatie in Zimbabwe levensbedreigend voor u is.

Met betrekking toe het **eerste motief** kan het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat uw vader door (N.K.) en zijn familie omgebracht werd en dat u vreest dat u ook zal worden omgebracht (gehoor CGVS, p.10). Wanneer door de interviewer van het CGVS werd opgemerkt dat het uw vader was die verantwoordelijk werd geacht voor de verdwijning van de kinderen en niet u en daaraan de vraag koppelde waarom u ook nog zou worden gezocht en gedood [te meer omdat uw vader al gedood werd] stelde u dat u bang was en dat de politie er niet mee bezig is (gehoor CGVS, p.10). Er kan worden opgemerkt dat – het feit dat de politie er niet mee bezig is – niet kan toegeschreven worden aan onwil van de politie. U beweerde wel dat de politie in Zimbabwe niets doet, tenzij je van Zanu PF bent, maar uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u niet eens aangifte deed van de moord op uw vader, vermits u gehospitaliseerd was (gehoor CGVS, p.10). Bijgevolg kan u de politie bezwaarlijk beschuldigen van een gebrek aan medewerking of opvolging. U stelde dat de vaststelling dat u tijdens de nacht van 10 op 11 maart 2010 ook werd aangevallen - ondanks het feit dat het uw vader was die werd gevisieerd - het bewijs is dat ze u ook moesten hebben (gehoor CGVS, p.11). Niettemin kan u niet aannemelijk maken dat de familie van de 2 meisjes u bij terugkeer naar Zimbabwe zou opsporen en doden. Vooreerst weet u niet of de verdwenen kinderen intussen opnieuw zijn opgedaagd omdat u geen communicatie heeft met uw land (gehoor CGVS, p.11). Bovendien – en niet in het minst – antwoordde u op de vraag of ze u niet gerust zouden laten wanneer u naar een andere plaats in Zimbabwe zou gaan

dat u inderdaad niet dacht dat u omwille van de verdwijning van de 2 meisjes nog problemen zou hebben wanneer u zich in Mashonaland of een andere plaats zou vestigen (gehoor CGVS, p.11), waarmee u toegeeft dat een intern vluchtalternatief een reële optie voor u vormt.

Er kan ook nog worden opgemerkt dat de vaststelling dat u in Zuid-Afrika geen asiel vroeg omdat – volgens uw verklaringen - er grote files [met wachtenden] stonden, omdat het aantal asielzoekers dat per dag werd binnengelaten gelimiteerd was en je de volgende dag moest terugkomen en dat u een zere schouder had en er in de menigte asielzoekers geduwd werd (gehoor CGVS, p.12) weinig overtuigende redenen zijn en bijgevolg ook niet verenigbaar zijn met een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Met betrekking tot het **tweede motief** kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. U stelde dat uw HIV positieve status door het gebrek aan medische verzorging en medicatie levensbedreigend voor u is (gehoor CGVS, p.11). Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Er kan nog worden opgemerkt dat uw **politieke voorkeur** voor de oppositiepartij MDC evenmin kan worden weerhouden als motief dat internationale bescherming rechtvaardigt. U verklaarde immers zelf dat u recentelijk – sinds uw studententijd - geen problemen meer heeft gehad omwille van uw sympathieën voor MDC en nooit 'diep' in politiek betrokken was (gehoor CGVS, p.7). U haalde uw politieke oriëntatie ook zelf niet aan als reden voor uw vertrek.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land verlaten heeft uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Conventie van Genève en evenmin dat u bij terugkeer naar uw land een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde documenten - 4 medische attesten en foto's van uw schouder - betreffen uw medische toestand (HIV positieve status en schouderfractuur), maar geven geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u de letsels (i.c. de schouderfractuur) opliep, en vormen als dusdanig geen bewijs voor uw verklaringen hieromtrent. U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u lijdt aan een chronische ziekte die een continue behandeling vergt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Omtrent de motivering dat hij niet aannemelijk kon maken dat de familie van de meisjes hem viseert en dat de Sangoma enkel zijn vader wilde treffen citeert hij een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Er waren geen rechtstreekse bedreigingen aan zijn adres doch hij maakt aannemelijk ernstig gevaar te lopen bij een terugkeer naar Zimbabwe. Hij werd reeds aangevallen door de moordenaars van zijn vader, hekserij treft steeds de hele familie en de kinderen zijn nog niet terug. Het is duidelijk dat verzoeker onmogelijk sluitende bewijzen kan voorleggen dat de familie van de verdwenen meisjes het op hem heeft gemunt. Het betreft een geval van eigenrichting en er is geen document voorhanden dat de aanval op en het risico voor verzoeker kan bewijzen. Hij dient zich aldus te steunen op de aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat hij nog steeds wordt gezocht in Zimbabwe.

Verzoeker zocht geen hulp bij de lokale autoriteiten omdat hij wist dat zijn zaak niet zou worden behandeld nu hij geen lid was van Zanu PF. Om die reden heeft hij de aanslag niet aangegeven bij de politie en is hij meteen Zimbabwe ontvlucht.

Verzoeker acht het bevreemdend dat verweerder enerzijds expliciet erop wijst dat zijn asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van Zimbabwe en niet Zuid-Afrika doch anderzijds het hem kwalijk

neemt dat hij in Zuid-Afrika geen asiel aanvraag. Blijkbaar mag de asielaanvraag niet worden beoordeeld vanuit zijn situatie in Zuid-Afrika maar mag verweerder wel verwijzen naar zijn houding aldaar om de vluchtelingenstatus te weigeren. Als dan toch mag worden verwezen naar de situatie in Zuid-Afrika, kan tevens worden aangehaald waarom verzoeker geen asiel aanvraag in Zuid-Afrika maar wel in België. Verzoeker wijt dit aan het feit dat de vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika weinig bescherming biedt, vluchtelingen er geen financiële of materiële hulp krijgen, er een sfeer van algemene xenofobie heerst en zijn kans om zijn Hiv-besmetting daar te laten verzorgen kleiner was dan in België. Dit blijkt ook uit het gehoorverslag waarin verzoeker dit alles duidelijk aangaf.

Inzake het intern vluchtalternatief dat wordt aangehaald betoogt verzoeker dat hij een etnische Ndebele is en de streek waarnaar hij zou kunnen vluchten, zijnde Mashonaland, wordt bevolkt door de Shona bevolkingsgroep. De Ndebele en Shona leven op gespannen voet. Dat hij zou worden opgevangen door de Shona houdt daarom geen steek. Verzoeker stelt nog dat Zimbabwe een falende staat is, een groot deel van de bevolking in hongersnood verkeert en hij in Mashonaland niemand kent.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ondanks zijn vraag om tijdens het gehoor te worden bijgestaan door een tolk Isendebele werd bij het CGVS geen tolk voorzien. Het gehoor vond plaats in het Engels, een taal die verzoeker wel redelijk beheerst doch die niet zijn moedertaal is. Nuances in zijn relaas gingen daardoor verloren. Verzoeker kreeg aldus niet de kans zijn verhaal compleet en onder optimale omstandigheden te brengen. De reden die door verweerder werd aangehaald voor het ontbreken van een tolk kan niet verantwoorden dat aan verzoeker het recht op een optimale bijstand wordt ontnomen. Verweerder had minstens de moeite kunnen doen om grondig op zoek te gaan naar een tolk, gezien het belang van het gehoor.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het principe van non-refoulement.

Wanneer hij zou worden teruggestuurd naar Zimbabwe, loopt zijn leven ernstig gevaar wegens zijn Hiv-besmetting. Zonder de nodige verzorging zal deze aandoening waarschijnlijk binnen afzienbare tijd lijden tot zijn dood. Gepaste medische verzorging en medicijnen zijn niet steeds (tijdig) voorhanden in Zimbabwe. Een gedwongen terugkeer zou dus strijdig zijn met het internationale principe van non-refoulement en artikel 3 van het EVRM.

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zimbabwe is een compleet falende staat die geen bescherming kan bieden aan de onderdanen. Ter staving verwijst verzoeker naar de *Failed states index* op de website www.fundforpeace.org waaruit blijkt dat Zimbabwe op de tweede plaats staat. Een terugkeer is niet alleen onverantwoord wegens de redenen aangehaald in zijn asielrelaas en zijn Hiv-besmetting, maar ook wegens de algemene situatie in het land. Niemand kan er zijn veiligheid garanderen, geweld is er schering en inslag en hij kan er bij niemand terecht. Hij kent niemand in Mashonaland en wegens de etnische spanningen tussen de Ndebele en Shona zou hij daar nog meer gevaar lopen dan elders in Zimbabwe.

De Hiv-besmetting van verzoeker maakt dat hij nog extra kwetsbaar is. Tot nu toe kon hij deze verborgen houden. Wanneer hij echter zou moeten terugkeren zonder inkomen en naar een plaats waar hij niemand kent, is de kans groot dat zijn ziekte erger zal worden en duidelijk zal worden voor de buitenwereld. Hiv-positieven in Zimbabwe worden met de nek aangekeken en buiten de maatschappij geplaatst. Zij hebben nog minder toegang tot de nu reeds schaarse middelen in Zimbabwe.

2.2.1. Verzoekers vier middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker baseert de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op het feit dat geen tolk Isendebele werd voorzien bij het CGVS en het gehoor plaatsvond in het Engels.

Dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure zelf verzocht tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Engelse taal beheerst (administratief dossier, stuk 16). Voorts geschiedde bij de Dienst Vreemdelingenaken (DVZ) zowel het afnemen van zijn verklaringen als het invullen van de vragenlijst in het Engels. Verzoeker ondertekende zowel de verklaring van de DVZ als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem

werden voorgelezen in het Engels (administratief dossier, stukken 14 en 15). Wanneer op DVZ werd gevraagd naar zijn talen van oorsprong, antwoordde hij: “Engels en Ndebele” (administratief dossier, stuk 15, nr.8). Verzoeker verzocht weliswaar voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS om de bijstand van een tolk Isendebele en beweerde in dit verzoek dat de gegevens op de bijlage 26 niet correct waren (administratief dossier, stuk 6), doch hij verklaarde zich, nadat hem bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd uitgelegd waarom er geen tolk Isendebele was voorzien, uitdrukkelijk akkoord met het feit dat het gehoor in het Engels zou worden afgenomen (administratief dossier, stuk 4, p.2). Verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor, verzette zich ertegen dat het gehoor plaatsvond in het Engels. Er werd bovendien aan verzoeker gevraagd of hij de tolk, *in casu* de dossierbehandelaar van het CGVS, begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (*ibid.*, p.1). Verzoeker en zijn advocaat maakten gedurende het gehoor nergens enige melding van vertaal- of communicatieproblemen. Zij formuleerden evenmin enige opmerking in die zin wanneer hen aan het einde van het gehoor daartoe de kans werd geboden. Verzoeker verklaarde integendeel eenduidig dat hij alle vragen had begrepen (*ibid.*, p.15). Bovendien stelde hij in de loop van het gehoor nogmaals de Engelse taal machtig te zijn (*ibid.*, p.3). Uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kan niet worden afgeleid dat zich problemen zouden hebben voorgedaan inzake vertaling of communicatie. Verzoeker beperkt zich daarenboven hoe dan ook tot het uiten van de algemene bewering dat nuances in zijn relaas verloren zouden zijn gegaan doch toont geenszins *in concreto* aan dat of welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven of welke nuances van zijn relaas verloren gingen. Verzoeker voert geen kritiek ten aanzien van het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing hetgeen een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker en de dossierbehandelaar elkaar verstonden. Het is niet ernstig om, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van de commissaris-generaal en zonder dit ook maar enigszins aan de hand van concrete elementen uit te werken, te stellen dat zich vertaal- of communicatieproblemen voordeden gedurende het gehoor.

Inzake het feit dat het gehoor in het Engels plaatsvond kan nog worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden omdat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad

die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van zijn concrete asielmotieven. Zo toont hij niet aan dat zijn vader zou zijn overleden of gedood, noch dat zijn huis zou zijn afgebrand (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Verzoeker legt bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn asielrelaas en de letsels die hij in het kader van zijn problemen beweert te hebben opgelopen.

Volgens zijn verklaringen bij het CGVS zou in de nacht van 10 op 11 maart 2010 de familie van de twee verdwenen meisjes naar het huis van verzoekers vader zijn gekomen en zou zijn vader, in het bijzijn van verzoeker, zijn gedood. Tijdens datzelfde incident zou verzoeker eveneens zijn aangevallen. Zijn schouder zou daarbij zijn gebroken en hij kreeg een steen op het hoofd. Verzoeker zou vervolgens bewusteloos en door vier vrienden in Zimbabwe naar het ziekenhuis zijn gebracht. Na ongeveer een maand in het ziekenhuis te hebben verbleven in Zimbabwe, zouden zijn vrienden hem in april 2010 naar Zuid-Afrika hebben gesmokkeld en zou hij aldaar van april tot juli 2010 in het ziekenhuis hebben verbleven (*ibid.*, p.4-5, 8-10).

De voormelde verklaringen kunnen in het geheel niet worden gerijmd met het verloop van de feiten zoals door verzoeker geschetst in de vragenlijst. Blijkens de vragenlijst zou zijn vader weliswaar eveneens zijn gedood in maart 2011, doch verzoeker gaf hierbij nergens aan dat hij gedurende hetzelfde incident zelf ook zou zijn aangevallen. Hij stelde integendeel dat hij pas werd aangevallen en zijn letsels opliep de maand na dit incident daar waar hij aangaf: *"In april 2010 werd ik bekogeld met stenen (zie plek op voorhoofd) en ik heb ook een verwonding aan mijn schouder (zie litteken)"*. Voorts vermeldde verzoeker in de vragenlijst nergens dat hij na de aanval op zijn persoon bewusteloos zou zijn gevallen, door zijn vrienden naar een ziekenhuis in Zimbabwe zou zijn gebracht en gedurende een maand in een ziekenhuis in Zimbabwe zou hebben verbleven, doch stelde hij slechts: *"In april 2010 ging ik naar het ziekenhuis in Zuid-Afrika. In Zimbabwe zijn er geen goeie ziekenhuizen en In Zuid-Afrika is de gezondheidszorg gratis"* (administratief dossier, stuk 14, p.2).

Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft de verklaringen of het feitenrelaas *in extenso* weer te geven, dienen evenwel de belangrijkste feiten te worden gemeld. De voormelde frappante tegenstrijdigheden ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar hij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek hij niet te kunnen aangeven hoeveel V.V. zou hebben betaald voor zijn reis. Voorts bleek hij niet te weten of in het paspoort waarmee hij reisde een visum was opgenomen en gaf hij aan dat hij dit document nooit in handen kreeg. Bovendien kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd, noch waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt. Daarenboven legde verzoeker omtrent zijn reis tegenstrijdige verklaringen af. Blijkens zijn verklaringen bij de DVZ zou V.V. weliswaar voor zijn reis hebben betaald, doch zou een zwarte man, waarvan verzoeker overigens de naam niet kon verstrekken, hebben opgetreden als smokkelaar en met verzoeker naar Europa zijn gereisd. Deze smokkelaar zou het paspoort bij zich hebben gehouden. Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat V.V. zijn reis volledig regelde, zelf met hem meereisde en hem het gebouw van het CGVS toonde (administratief dossier, stuk 4, p.13; stuk 15, nr.34-35).

Gelet op de voormelde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Het neergelegde medische attest inzake verzoekers medische voorgeschiedenis en schouderfractuur is niet van aard om de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 17: documenten). Dit attest geeft immers geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin dit letsel werd opgelopen en verzoeker legde hieromtrent, zo blijkt uit het voorgaande, manifest tegenstrijdige verklaringen af.

Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert ingevolge zijn politieke sympathieën voor de oppositiepartij MDC. Vooreerst haalde hij deze zelf nooit aan als reden waarom hij zijn land verliet of als reden voor zijn vrees. Voorts stelde hij dat hij geen lidkaart had, geen lid was en slechts supporter was *"zoals je een voetbalclub steunt"*. Tevens gaf hij aan

dat hij niet zo diep geëngageerd was in de politiek en dat hij na het beëindigen van zijn studententijd in 2007 geen problemen meer kende (administratief dossier, stuk 4, p.3, 6-7).

Waar verzoeker in het verzoekschrift tegen de bestreden motivering aanvoert dat het voor hem als etnische Ndebele illusoir is om te vluchten naar het Mashonaland omdat de Ndebele en Shona op gespannen voet leven, dient te worden verwezen naar zijn verklaringen op het CGVS waar hij stelde: *“Om eerlijk te zijn; ik denk niet dat ik problemen zou hebben ivm die 2 verdwenen meisjes in bijvoorbeeld Mashonaland of een andere plaats in Zimbabwe”* (ibid., p.11).

Wat betreft de aangevoerde medische problemen, zoals deze blijken uit de neergelegde attesten (administratief dossier, stuk 17: documenten), dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat deze enig verband vertonen met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hij beperkt zich in deze tot de algemene bewering dat mensen met zijn aandoening in Zimbabwe buiten de maatschappij worden geplaatst, zonder echter enig begin van informatie bij te brengen om deze bewering te staven. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat hij niet zozeer vreesde te worden verstoten uit de maatschappij, doch eerder het land verliet bij gebrek aan een goede en betaalbare gezondheidszorg (administratief dossier, stuk 4, p.11).

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn medische problemen dient, de sub 2.2.5. hieromtrent gedane vaststellingen mede in acht genomen, verweerder te worden bijgetreden waar deze stelt dat deze problemen, gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Daar waar verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onverantwoord is gelet op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.5. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de *Failed states index* zoals vermeld op de website www.fundforpeace.org, waaruit overigens blijkt dat Zimbabwe in deze index op de zesde plaats staat en niet op de tweede plaats, en uit hij de algemene beweringen dat geweld in Zimbabwe schering en inslag vormt en de staat haar onderdanen niet kan beschermen. Uit de door verzoeker geciteerde website, noch uit diens beweringen kan echter worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ernstige schade dreigt te zullen ondergaan. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in Zimbabwe volstaat niet om *in casu* aan te tonen dat verzoeker aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Hij dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS